

Reč života - februar 2020.

"I odmah povikavši otac detinji sa suzama govoraše: Verujem, Gospode! Pomozi mom neverju". (Mk 9, 24)

Isus je bio na putu za Jerusalim, u pratnji svojih učenika. On ih je već počeo pripremati za ključne događaje: da će biti odbačen od strane verskih vlasti, da će, zatim, dobiti smrtnu kaznu od strane Rimljana i biti raspet, posle čega će vaskrsnuti.

Ova tema je bila teška za Petra, kao i za ostale učenike, koji su sledili Učitelja. Ali Markovo Jevanđelje nas postepeno uvodi u otkrivanje Isusove misije: konačno čovekovo spasenje, kroz patnju i stradanje.

Tokom putovanja, Isus susreće mnoge ljude i približava im se kroz njihove potrebe. Vidimo Ga kako izlazi u susret jednom ocu koji vapi za pomoć, moleći ga da ozdravi njegovo dete, teško bolesno, verovatno od epilepsije. Da bi se čudo dogodilo, Isus zauzvrat traži nešto od tog oca: da ima vere.

"I odmah povikavši otac detinji sa suzama govoraše: Verujem, Gospode! Pomozi mom neverju".

Očev odgovor, glasno izrečen pred mnoštvom ljudi okupljenim oko Isusa, naizgled je kontradiktoran. Ovaj čovek, kao mi često, proživljava krhkost vere, nemoć potpunog poverenja u ljubav Božju, u Njegov plan za sreću svakog svog deteta.

S druge strane, Bog veruje u čoveka i ne čini ništa bez njegovog udela, bez njegovog pristanka. On traži naš doprinos, pa makar bio i mali: prepoznati Njegov glas u savesti, verovati u Njega da bi onda i mi počeli voleti.

"I odmah povikavši otac detinji sa suzama govoraše: Verujem, Gospode! Pomozi mom neverju".

Kultura u koju smo uronjeni, uzdiže naveliko agresivnost u svim njenim oblicima, kao pobedonosno oružje za postizanje uspeha. Jevanđelje nam, međutim, upravo ukazuje na jedan paradoks: priznavanje naših slabosti, ograničenja i krhkosti kao polaznu tačku kako bismo ušli u odnos sa Bogom i podelili sa Njim najveće dostignuće: univerzalno bratstvo.

Isus nas je celog života učio logici služenja, odnosno da biramo mesto poslednjeg. To je idealan stav da se prividni poraz pretvori u pobedu koja nije sebična i efemerna, već je zajednička i postojana.

"I odmah povikavši otac detinji sa suzama govoraše: Verujem, Gospode! Pomozi mom neverju".

Vera je dar koji možemo i moramo tražiti uporno, da bi sarađivali s Bogom kako bismo mnogima otvorili puteve nade.

Kjara Lubik je zapisala: "Verovati, to znači osećati se nadgledanim i voljenim od Boga, i znati da svaku molitvu, svaku reč, svaki korak, svaki tužni ili radostan ili beznačajan događaj, svaku bolest, sve, sve, sve

[...] Bog vidi. I ako je Bog ljubav, potpuno poverenje u Njega samo je logična posledica toga. I onda možemo imati to poverenje koje nas navodi da često razgovaramo sa Njim, da mu izložimo naše stvari, naše namere, naše planove. Svako od nas može se prepustiti njegovoj ljubavi, siguran da će naći razumevanje, utehu, pomoć. [...] “Gospode - možemo ga zamoliti - dozvoli mi da ostanem u tvojoj ljubavi. Ne dopusti da živim trenutak, a da ne osetim, ne nazirem, da verom spoznam, čak iskusim, da me voliš, da voliš sve nas.” A zatim, voleti. U oduševljenju ljubavi, naša vera će postati nepokolebljiva, veoma čvrsta. Ne samo da ćemo verovati u ljubav Božju, već ćemo je i opipljivo osetiti u svojoj duši, i videćemo “čuda” koja se dešavaju oko nas“^{[1](#)}.

Leticija Magri

^{[1](#)} C. Lubich, *Parola di Vita* ottobre 2004, in eadem, *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017) pp. 732-734.

Za ovaj mesec, Reč Božju koju predlažemo ista je kao i ona koju je grupa hrišćana iz raznih Crkava iz Nemačke izabrala da živi tokom cele godine.